

F. K. 68.

X 2125417

Z e
6890

PROGRAMMA

IN FVNERE

MAGNIFICI ATQVE EXCELLENTISSIMI

VIRI

GEORGII ADAMI STRVVII

Hereditarii in VVanzleben & VVenigen-Iena, iurecon-
sulti, consiliarii Saxonici, vt & Hasso-Darmstadiensis intimi,
illustrissimi tutelaris quondam Regiminis Saxo-Ienensis,
facrique Consistorii præsidis, in Academia Ienensi antecesso-
ris, itemque Curiaë prouincialis assessoris primarii, Faculta-
tis iuridicæ & Scabinatus Ordinarii, viri longe ceber-
rimi, totius academix senioris

d. XVI Decembr. A. M. DC XCII

PLACIDE DEFVNCTI

P. P.

IENÆ

Literis IO. ZACH. NISI.

GEORGIVM ADA-

MVM STRVVIVM, illustre ac venerandum erudito orbi nomen, duodecimus iam dies est, quod ciuilis ac litteraria respublica amisit. In cuius vnus viri, quamuis sero excessu, ereptum sibi lugent magni Principes senatorem, academia hæc antecessorem, cetera quæ apud nos

florent, dicata iuris oraculis collegia, præsidem aut asfessore, exteri pariter ac ciues interpretem diuinarum humanarumque legum, vt & iustitiæ antistitem longissime eminentem. Concidit fatali ictu (liceat enim oratione vti altius exaggerata, & comparatione, quæ tantæ iacturæ haud sit impar) concidit excelsa atque annosa cedrus, amans iugorum arbor, vrbisque huius, montibus suis celsioris, honos ac gaudium: quæ quum in remotissima loca fragrantem huc vsque odorem diffudisset, præsentem non adspectu modo sui iucundissimo, & luctante cum æui iniuriis frondium vigore, sed sola vmbra etiam recreabat. Concidit breui momento, ruinaque sua circumagit in se omnes, sacrum Themidos palatium, tot annorum molimine in magnitudinem illam euectum; nunc vinctis cuncta ætatis exemplum illætabile, posteritati solis ruderibus suis spectaculo futurum. Nos vero in communi luctu quid aliud agamus, quam vt memoriam viri maximi, cui non ob bene promerita modo in humanum genus, sed priuatim variis nominibus obstricti sumus, qua licet, colamus ac conseruemus? cum primis dum suprema ei persoluuntur a suis, nostrum

strum non patiamur officium desiderari. Natales etiam, moresque viri ac facta, nec non variam, ut solent humana, sortem, publica fide enarrari, tam interest vitæ, quam mos academiæ postulat, certatimque eruditi flagitabunt. Undevicesimus huius sæculi annus voluebatur, quum vitale lumen primum hauriret sublime hoc decus iurisprudentiæ, patre viro nobilissimo, BARTHOLDO STRUVIO, Hereditario in Wanzleben, iureconsulto & consiliario archiepiscopali Magdeburgico, iurisdictioni & rebus molendinariis præfecto. Matri, matronæ virtutibus sui sexus ornatisimæ, e clarissimaque FOMANNORVM familia oriundæ, nomen fuit MARGARITAE BRUNNERIAE. Quam BRUNNERORVM prosapiam, cui per nuptias mater innexa fuerat, honoribus quoque & claritudine iamdiu floruisse constat. Patria nostri *Magdeburgum* erat, vrbs ampla & varie exulta: quam si cetera deessent, quibus olim præcipue commendabatur, & caput attollebat, sola miserabilis excidii diritas, natiuitatem nostri paucorum interuallo annorum subsequuta, satis illustraret. In quam patriæ suæ calamitatem, ne ipse quoque incideret, factum est consilio suorum, & haud dubie Dei numine, ut iactis apud suos pietatis ac litterarum fundamentis, vix vndecim annorum puer Sleusingam mitteretur; in celebri, quod ibi est, gymnasio, inque sinu & contubernio cognatorum, sub optimo in primis iuuentæ formatore, *Andrea Reyhero*, cui postea Gothana schola magnam incrementorum suorum partem debuit, ad humanitatem fingendus. Exactis per omnia, quæ in hac ætate laudibus ferenda sunt, sex quasi annis, sedem ac magistram grauiorum artium nactus est nostram academiæ: pertrahente huc non fama duntaxat, & eruditione atque industria docentium, sed celeberrimo quoque iureconsulto, *Ortolpho Fomanno*: qui & ordinabat prudenter carissimi sibi capitis studia, & incensum ac flagrantem animum solida doctrina præceptisque instruebat. Quatuor fere annis explebat apud nos cunctas egregii, & tam morum quam ingenii cultum auide quærentis, partes, frequentando professorum scholas, & ab huius, ab illius ore dependendo: non ut superuacanea accessio fieret audientium, fallendoque inertio otio subsellia calefaceret, mox erumperet atque alia omnia sectaretur, exedram docentium nunquam, aut rarissime reuisurus; sed ut vere excoleret animum

sapientia atque eruditione, nec tam caperet ex aliis documenta, quam ipse exemplo foret. Institutum hoc & munia boni ciuis constanter seruans, domique monumenta doctissimorum hominum peruoluens, & noctis etiam horas Musis atque Astræ impendens, quum paucorum esset sodalium, nec nisi bonos atque industrios eligeret, notior professorum ordini, quam commilitonum turbæ: illuc mature discendo exercendoque procedebat, vt commodante præsidium suum *Io. Michael Dilberro*, Noribergensium postea theologo clarissimo, elucubratam *De victoria & clade* dissertationem, ingenii primitias, & proludentem maioribus operibus fetum, cum laude tueretur. Spectabat argumentum tristissima istorum fata temporum, cum quibus pariter hæc pacatarum artium officina conflictabatur, insidente & exactionibus, ac tandem rapinis, spoliante oppidum tam sociorum quam hostium milite: quod malum tanto stabat nostro etiam, vt labefactata ex terrore valetudine, pæne exitiabili morbo corriperetur. Sed debebatur hæc indoles egregio publico, vtque mutaret magistros & cælum, non mores ac studia, inclytam *Iuliam* academiam, ingentibus semper viris decoratam, antiquæ sapientiæ atque eruditionis propagatricem & æmulam, adibat; quod apud nos rectum institerat iter, ibidem feliciter persequuturus. Statim ab omnibus in fidem, inque amicitiam aut disciplinam; a *Conrado Horneio*, spectatissimi exempli viro, & *Cleanthæa* fruge, nobilique mentis pabulo suos assidue reficiente, in conuictum etiam receptus, ea breui tempore profectuum edebat documenta, conscriptis ac defensis egregie doctissimis exercitationibus, vt quantum futurus esset reipublicæ ornamentum, ex gustu illo facile diuinaretur. Hinc & consultissimo iuris antecessori, *Henrico Habnio*, & illustri viro, *Hermanno Conringio*, tam placebat vehementer, vt in exemplum aliis ostentaretur, alterque vicaria eiusdem opera in dictandis ad *Wesenbecii Paratitla* obseruationibus (neque enim facile adducebatur auctor, vt ipse viua voce iuuentutem doceret) vteretur. Sequebantur merito tantam sollertiam summi, quos academix dare possunt, honores, & alia præstantium animarum præmia: ad quæ auspicali dissertatione, *De vindicta priuata*, viam sibi muniens, paucos post menses Hallam Saxonum euocabatur, asessoris in Scabinatu munus ibidem suscepturus.

Prima

Prima hæc rudimenta erant negotiosæ atque exercitæ vitæ vixque annuo spatio vires ingenii & explorauerat, & toti collegio dederat probatum, quum repente, suffragantibus Lycei nostri patribus, & serenissimorum auspiciis Principum, ad nos accerferetur, diuino consilio electus, qui non solis fori litigiis vacaret, atque in componendis priuatorum causis confenseret, sed vt litterariam quoque pubem, delibatum florem Germaniæ, tot procerum & honestissimarum familiarum propaginem ac fulcra, plano ad iuris scientiam tramite ductum iret, præcipue beata illa scriptorum suorum luce cælum hoc ipsum, vt sic loquamur, academicum clarius faceret. Quanta fide ab eo tempore (erat vero annus sæculi huius sextus & quadragesimus) quanto studio & successu, tum voce tum calamo partibus suis perfunctus fuerit, tetricæ disciplinæ molliendo asperitatem, & ipsi vulgo mysteria legum pandendo, non transcendens humilium quoque ingeniorum captum interpretis; satis testari poterant concursus iuuenum, acroases nostri cupidis auribus haurientium, & illa iuris ciuilis ac feudalis (vt cetera viri opera taceamus) solidissima Syntagmata, tanto applausu per totam Germaniam, & in vicinis regnis excepta, vt certatim in academiis versentur & prælegantur, eruditi obseruationibus suis illustrent atque augeant, ipsique Galli, genus fastosum & in suam duntaxat gloriam effusum, in vernaculum conuerterint sermonem. Et profecto, siue utilissimarum rerum copiam spectes, paucitate verborum constrictam, siue ordinem ac methodum, siue perspicuitatem, tandemque & sententiarum veritatem: non temere inuenias vllum superiorum ac nostrorum temporum scriptorem, qui in omnibus paria cum nostro fecisset. Nata hinc tanta passim STRUVIANI nominis æstimatio, vt circumdaturi aliqui scripturis suis famam, in receptas vulgo sententias, tanquam Struuianas, calamum stringerent; vnus itemque alter, vitio suo non videntes, quæ videre poterant ac debebant, præcipiti ausu in dogmata nostri grassarentur. Horum aliquos ne dignabatur quidem ira sua; aut aliena manu repellebat: quibus vero ipse respondebat, ea tractabat cautione, vt mature liceret receptui canere; satis gnarus, hanc esse indolem istarum litium, vt gliscerent certando, postremoque in maledicta desineretur, tam victori erubescenda quam

victo. Ceterum intelligentes celsissimi Saxoniae Principes, non solius cathedrae umbraculis, sed luci quoque ac splendore aularum nostrum esse genitum: sibi suisque rebus grauisimis decus hoc non semel vindicabant. Ergo in Vinarientem aulam translatus, & illustri consiliariorum ordini adscriptus; itemque cameralium rerum summæ præfectus; ad extremum secretioribus etiam serenissimæ Domus consiliis admouebatur: eamque dignitatem ac munia aliquot per annos strenue sustinebat, donec euocato ad beatorum sedes præside Collegii nostri iuridici ac Scabinatus ordinario, iureconsulto magnifico, *Christophoro Philippo Richtero*, successor eidem, indulto ad vetera sua regna reditu, daretur. Heic, vero, quamquam priore adhuc consilii intimi dignitate oneratus, & gemino Ordinarii antecessorisque muneri implicitus esset: magno tamen animo & summorum principum, & tum postulantium responsa iuris, tum iuuentutis academicæ votis satisfaciebat. Quin procedentibus etiam annis noua molestissimaque sparta grauabatur, illustrissimi tutelaris apud nos Senatus, utque hodie loquimur, regiminis, & sacri Consistorii præses creatus: nuperque adeo serenissimus Princeps Landgrauusque Hasso-Darmstadiensis inter consiliorum suorum intimos clementissime eundem recepit. Ordinarii interim officio, arduo sane, plenoque periculi; quum sæpenumero non fortunæ modo, sed pretiosior fortunis omnibus fama ac vita, in vnius causæ momento vertantur; vsque ad fatalem illum diem, quo cælo redditus est, constanter & impigre fungebatur: nec minus studiosæ publi pro virili semper aderat, tametsi a professoria sparta vacationem aliquamdiu impetrasset. Eiuscemodi vero occupationibus inuolutus, quo securior de domesticis negotiis esset, matrimonio sibi iungebat ANNAM MARIAM RICHTERIAM, lectissimam virginem, laudati modo celeberrimi iureconsulti, CHRISTOPHORI PHILIPPI RICHTERI, Hereditarii in Löberschütz & Lobeda, comitis Palatini Cæsarei, consilii Saxonici, antecessorisque & Curiaë prouincialis assessoris primarii, Collegii nostri iuridici & Scabinatus ordinarii, filiam vnicam, piam illam, pudicam, fortunatamque. In quo plane auspicato & concordi coniugio, quatuordecim annorum spatio, beatus noster septem filiorum & vnius filiaë pater factus est: quamquam ex filiis duo

duo tantummodo parentibus sunt superstites: *Io. Guilielmus*, vir amplissimus, & in Arnstadiensi aula a feudalium ac ciuiliū causarum secretis; alter *Fridericus Augustus*, in auitis prædiis rem familiarem curans. *Georgius Christophorus*, optimæ spei adolescens, dum Altdorffii studiis operaretur, acerbo funere pridem elatus est: quem sequutus fuit octo abhinc annis *Io. Philippus*, medicinæ iam Doctor, practicusque nobilissimus, orbitatem magni genitoris relicta ex se nepte solatus. Reliquos adhuc teneros, vna cum filia vnica, properum fatum absumsit. Non patiebantur perpetui atque incrementes nostri labores, postquam socia lætorum ac tristium priuabatur, vt in cælibatu illo perduraret. Itaque reparaturus feralia damna, & parte curarum humeros leuaturus, ex florentissima Dresdensi ciuitate, domicilio illo Venerum ac Gratiarum, virginem sibi petiit genere, opibus, ingenioque ac virtute non minus, quam forma præcellentem, *SUSANNAM BERLICHIAM*, insignis viri, *BURCHARDI BERLICHII*, Hereditarii in Wegfart & Waldersdorff, iureconsulti, comitis Palatini Cæsarei, & consilii electoralis Saxonici excellentissimi, generosam sobolem. Cum ea refertam suauitibus omnibus vitam agens, septem masculos, sexque inferioris sexus liberos in matrimonio hoc susceptos, reipublicæ potuit annumerare: ex quibus duas filias, moribus optimis conspicuas, feliciter elocauit. Maiorem natu, *Dorotheam Susannam*, vir consultissimus, *Augustus Fridericus Wernicken*, iureconsultus, & Scabinatus Magdeburgici assessor, itemque archiuarius Magdeburgensis, in matrimonium accepit; alteram, *Barbaram Margaretam*, vir nobilissimus, *Ernestus Flörcken*, iurium apud nos Doctor & practicus. Conceptam de reliquis filiabus spem interuertit festinatæ mortis acerbitas: sicut & tres filios sustulit; superstibus de cetero illuc prouectis, vt aut inseruire iam queant reipublicæ, partimque fruuntur pretio laborum, aut indolem & conatus præ se ferant, paternæ exempla magnitudinis promittentes. Nam *Georgius* quidem *Gottlobus*, vir nobilissimus & iurium Licentiatus, consilii Hassodarmstadiensis dignitate gaudet; *Burchardus Gottbelf*, candidatus academicorum honorum, peregre abest, capesiturus fructum industriæ; *Fridericus Gottlieb* & *Ernestus Gottboldus* in gymnasio Saxo-Hallensi humanitate litterarum optime imbuuntur. Hic fuit ortus, hæc studia, hæc fortuna celebratissimi viri. Corpus ei contigerat firmum, quodque in Iacobo Cuiacio laudatur, quadratum, immensis negotiis par, vsque dum suprema fere hora instaret. Animus bene compositus, constans, iustique ac recti tenax, publici iuuandi cupidus & Dei maxime reuerens: tam præterea impiger ad labores, vt iamtum oneratas longa senecta vires nouis quotidie curis fatigaret, ipsosque in certamen iuuenes prouocaret. Imperatoria prorsus laude vsque adeo sui exactor officii, vt in vicinia iam mortis interesset consultationibus collegarum, & ipse partem negotiorum expediret, solatus suos heroica voce: *ORDINARIVM Iennensem oportere stantem mori*. Non illi fallax atque insidiosum pectus, velans blanditiis odia, in longumque iaciens; sed sincerum & ingenue amicū, iniurias sapienter tolerans aut generose contemnens. Ingenium fortitū erat non minus ad forum & principum negotia, quam ad academiæ

Le 1090 71

demixta meditationes sagacissimum, procul superuacanea subtilitate. Super omnia iudicium ei rectum ac penetrans, quidnam veri aut falsi rebus inesset, non longæ cogitationis mora, sed ad primum quasi oculorum coniectum discernens: inuabaturque & experientia incredibili, ex tot annorum usu; & fideli illa custode ingenii, memoria, in quam alias primam ætas incurrit. Iam vero, quem non trahebat admiranda nostri vis, in sententiis animi sui, sine ambage verborum, sine nube vlla explicandis? quod posterius vel solum interdum ad captandam multitudinis auram sufficit. In quotidiana tanti viri consuetudine obseruares grauitatem sine fastu, seueritatem sine rigore & toruitate inflexibili, affectus excludente humanos; sed quæ potius singulari quadam & inaffectata comitate; subinde quoque iucundissimis salibus, vbi locus ferret, temperaretur. Verumenimvero cuncta hæc nobis subduxit vna nox, vnius momentum horæ, quo illustris illa anima corporeis vinculis soluta, in tranquillitatem æternam adspirauit. Quinto enim decimo labentis mensis die, quum vesperi adfuisset, vt diximus, consultantibus collegis, & ipse etiam, quamquam debilitatis iam ex catarrho suffocatio viribus, de causa quadam ad eos retulisset: cœpit derepente infirmior fieri: deductusque ad suos, postquam & medicus in auxilium vocatus succurrisset labascenti, & ecclesiæ antistes eucharistia, illo immortalitatis viatico, moribundum quidem, sed clara voce peccata confitentem, confirmasset, circa horam quartam matutinam placide ac leniter vita hæc excessit; annis tribus & septuaginta maior, septem & quadraginta liberorum aut pater aut auus. Ita emensus es, beatissime Senex, mortalitatis, tam variis casibus obnoxia, curricula, atque ex tristissimæ tempestatis hieme, quam horridior indies rerum facies minatur, illuc euasisti, vbi æterna vndique gaudia te circumfundunt. Si ingentes viros fortuna metiri fas esset, non virtute: tu felicissimus eras prædicandus in his terris, cui tot bona contigerant, honores, opes, fama, tot liberi nepotesque, & super hæc senectus sera ac læta. Sed vero quantum sunt ista tibi omnia, calitum immixto cœtibus? Nostrum deinceps erit, quod vnice adhuc possumus, tuas insignes virtutes & admirari candide, & creditæ nobis tibi in exemplum propositum ire. Vestra enim res quoque agitur, o nostri, vobis hæc tam copiose sunt memorata, vt non tantummodo frequentes prosequamini funus, prima pomeridiana hodie deducendum; sed quæ defunctus præclara posteritati vestigia reliquit, impigre prematis, quotquot vestrorum veram ad laudem contendunt. Reputate, non vnius aut alterius anni disciplina & experientia opus esse, vt virtus vlla euadat magna ac nobilis, sed parcendum somno, parcendum Lyæo, abrumpendæ voluptates, refugiendum ab omni morum vilitate, cælestique ductu & auspicio enitendum est, vt dici possit: *ODI profanum vulgus & arceo*. Saluete ac valete, quodque vestrarum partium est, reuerenter exequimini. P. P. in Academia Ienensi, D. XXVII. Decembris, M DC XCII.

1077

MC

F.K. 68.

X 2125417

Z e
6890

PROGRAMMA

IN FUMERE

MAGNIFICI AT QV

IMI

GEORG

MI

STR

Hereditarii in VVanzlebe

recon-

fulti, consiliarii Saxonici, vt

ntimi,

illustrissimi tutelaris quon

ensis,

facrique Consistorii præsid

cesfo-

ris, itemque Curiaë prouin

culta-

tis iuridicæ & Scabinatus

eber-

rimi, totius

d. XVI Decem

PLACID

Literis IO. ZACH. NISI.

